HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

8 iunie 2016*

„Marcă a Uniunii Europene — Cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene figurative reprezentând un simbol al păcii — Cerere de restitutio in integrum — Nerespectarea termenului pentru introducerea unei acțiuni la Tribunal”

În cauza T-583/15,

Monster Energy Company, cu sediul în Corona, California (Statele Unite), reprezentată de P. Brownlow, solicitor,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de D. Gája, în calitate de agent,

pârât,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 17 iulie 2015 (cauza R 2788/2014-2) privind o cerere de înregistrare ca marcă a Uniunii Europene a unui semn figurativ reprezentând un simbol al păcii,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii S. Gervasoni și L. Madise (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 5 octombrie 2015,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 6 noiembrie 2015,

având în vedere lipsa unei cereri de stabilire a unei ședințe prezentate de părțile principale în termenul de trei săptămâni de la comunicarea închiderii fazei scrise a procedurii și întrucât a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 21 noiembrie 2012, reclamanta, Monster Energy Company, a prezentat Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), potrivit Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), o cerere de înregistrare a următorului semn figurativ:

2 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 5, 30 și 32 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare.

3 Prin decizia din 8 mai 2013, examinatorul a refuzat înregistrarea mărcii solicitate, în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) și al articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu norma 11 din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), cu modificările ulterioare.

4 La 8 iulie 2013, reclamanta a formulat o cale de atac la EUIPO împotriva deciziei examinatorului, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009.

5 Prin Decizia din 11 decembrie 2013 (denumită în continuare „prima decizie”), Camera întâi de recurs a EUIPO a respins calea de atac.

6 Prin fax-ul din 23 iunie 2014, reclamanta a informat EUIPO că, în urma unei verificări a stadiului de evoluție a cauzei, aceasta descoperise că Camera întâi de recurs a EUIPO adoptase prima decizie. Ea a susținut că nu primise însă notificarea acesteia. Prin urmare, a solicitat ca un termen nou de introducere a acțiunii să înceapă să curgă în scopul eventual de a formula o acțiune la Tribunal împotriva primei decizii.

7 Prin mesajul electronic din 2 iulie 2014, în lipsa unui răspuns la fax-ul din 23 iunie 2014, reclamanta și-a reiterat cererea prin depunerea unei reclamații la EUIPO.

8 Prin mesajul electronic din 10 iulie 2014, unitatea „Reclamații” a serviciului „Contactul cu utilizatorii” al EUIPO a răspuns reclamantei că prima decizie i-a fost notificată prin fax la 20 decembrie 2013, în conformitate cu ceea ce reieșea din raportul de transmisie al aparatului utilizat pentru expediere, care cuprindea, pe lângă data, ora și numărul destinatarului, mențiunea „OK”. Aceasta a adăugat, în esență, că Tribunalul era competent să soluționeze o acțiune împotriva primei decizii și că instanța menționată ar aprecia admisibilitatea acțiunii având în vedere circumstanțele și probele prezentate.

9 Prin fax-ul din 15 iulie 2014, grefa camerelor de recurs a confirmat reclamantei conținutul raportului de transmisie al fax-ului utilizat pentru notificarea primei decizii și a arătat că un nou termen de introducere a acțiunii nu putea fi acordat de EUIPO.

10 Altă corespondență a mai fost schimbată între reclamantă și serviciile EUIPO în următoarele săptămâni și, în cele din urmă, reclamanta a întreprins două demersuri în paralel.

11 Pe de o parte, aceasta a formulat o acțiune la Tribunal împotriva primei decizii prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 18 august 2014 și înregistrată cu numărul de referință T-633/14.

12 Pe de altă parte, în aceeași zi, aceasta a depus la EUIPO o cerere de *restitutio in integrum* în sensul articolului 81 din Regulamentul nr. 207/2009.

13 În această cerere, pentru a obține repunerea în drepturile sale de a contesta prima decizie la Tribunal și pentru ca cererea sa de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene să rămână înscrisă în registrul EUIPO pe parcursul procedurii aflate pe rolul instanței Uniunii Europene, reclamanta a menționat circumstanțe și incidente care ar fi determinat-o, în pofida întregii prudențe de care ar fi dat dovadă, să ia cunoștință de această decizie abia la 17 iunie 2014. Notificarea primei decizii din 20 decembrie 2013 nu ar fi ajuns la aceasta. Prin urmare, EUIPO ar trebui să indice că respectarea termenului pentru sesizarea Tribunalului trebuie apreciată prin reținerea ca punct de plecare a datei de 17 iunie 2014, precum și să reînscrie în registrul său cererea de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene prezentate de reclamantă.

14 Prin scrisoarea din 29 august 2014, grefa camerelor de recurs a arătat că nu se putea da curs cererii de *restitutio in integrum* pentru motivul că articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009 se referea doar la termenele aplicabile în privința EUIPO și nu la termenele aplicabile în privința Tribunalului, că raportul de transmisie al fax-ului utilizat confirma notificarea primei decizii la 20 decembrie 2013 și că Tribunalul, sesizat în prezent, se putea pronunța singur.

15 La 28 octombrie 2014, reclamanta a depus la EUIPO o cale de atac împotriva scrisorii din 29 august 2014 a grefei camerelor de recurs. Această cale de atac a fost completată printr-un memoriu amplificativ la 31 decembrie 2014, în care, pe lângă anularea scrisorii grefei, reclamanta solicita reexaminarea cererii sale de *restitutio in integrum*.

16 Procedura a continuat până la adoptarea de către Camera a doua de recurs a EUIPO, la 17 iulie 2015, a unei decizii prin care a respins ca inadmisibilă calea de atac formulată în fața sa de reclamantă (denumită în continuare „decizia atacată”). Această decizie a fost notificată reclamantei la 5 august 2015.

17 În decizia atacată, camera de recurs a reamintit anumite dispoziții ale Regulamentului nr. 207/2009 referitoare la căile de atac împotriva deciziilor instanțelor EUIPO, și anume articolul 58 alineatul (1) și articolul 65 alineatele (1) și (5) din regulamentul menționat. Ea a amintit de asemenea conținutul articolului 81 alineatul (1) din același regulament, care definește domeniul de aplicare general al procedurii de *restitutio in integrum*.

18 Camera de recurs a arătat în continuare că scrisoarea grefei camerelor de recurs din 29 august 2014 nu constituia o decizie provenită de la o divizie de primă instanță a EUIPO care poate face obiectul unei căi de atac în temeiul articolului 58 din Regulamentul nr. 207/2009 și, prin urmare, că respectiva cale de atac era inadmisibilă.

19 Aceasta a adăugat că, în orice caz, articolul 81 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 nu era aplicabil în speță. Subliniind, în esență, că dispoziția menționată are în vedere situațiile în care un termen „prevăzut de Oficiu" nu a putut fi respectat și că reclamanta solicita să fie repusă în drepturi referitor la un termen față de Tribunal pentru a formula o acțiune în fața acestuia din urmă, cu alte cuvinte, în cadrul unei proceduri care nu se desfășoară la EUIPO, ea a considerat că nu este competentă să se pronunțe cu privire la cerere. În această privință, camera de recurs a respins interpretarea reclamantei potrivit căreia termenul menționat în această dispoziție trebuia înțeles ca un termen „cu privire la" EUIPO sau „în raport cu" EUIPO, cu alte cuvinte, calculat în raport cu orice act al EUIPO.

20 Camera de recurs a mai adăugat că acțiunea reclamantei împotriva primei decizii era pendinte la Tribunal și că acest fapt confirma necompetența camerei de recurs pentru a se pronunța cu privire la cererea de *restitutio in integrum*.

21 Prin Ordonanța din 9 septembrie 2015, Monster Energy/OAPI (Reprezentarea unui simbol al păcii) (T-633/14, nepublicată, EU:T:2015:658), Tribunalul a respins acțiunea împotriva primei decizii ca fiind vădit inadmisibilă ca urmare a caracterului său tardiv. Această ordonanță a făcut obiectul unui recurs în fața Curții. Prin Ordonanța din 4 mai 2016, Monster Energy/EUIPO (C-602/15 P), Curtea a respins recursul.

22 În aceste împrejurări, reclamanta a introdus prezenta acțiune la 5 octombrie 2015.

Concluziile părților

23 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— trimiterea cauzei la Camera a doua de recurs a EUIPO pentru a se pronunța pe fond cu privire la cererea de *restitutio in integrum*;

— obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

24 EUIPO solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

25 Reclamanta invocă, în esență, patru motive în susținerea acțiunii formulate. În primul rând, camera de recurs ar fi încălcat articolul 58 din Regulamentul nr. 207/2009, considerând că scrisoarea grefei camerelor de recurs din 29 august 2014 nu putea face obiectul unei căi de atac în temeiul acestei dispoziții. În al doilea rând, ea ar fi încălcat articolul 65 alineatul (5) din acest regulament, confirmând că data notificării primei decizii, care trebuia reținută pentru calcularea termenului de introducere a acțiunii la Tribunal, era 20 decembrie 2013. În al treilea rând, camera de recurs ar fi încălcat și

articolul 81 din regulamentul menționat, considerând că acest articol nu se aplica situației în care se solicita repunerea în termenul de introducere a acțiunii la Tribunal și, prin urmare, nerecunoscând că este competentă să îl aplice în speță. În sfârșit, în al patrulea rând, aceasta ar fi omis să statueze și ar fi încălcat articolul 75 din același regulament nepronunțându-se și, așadar, nemotivând decizia atacată în această privință referitor la cea de a doua cerere, reamintită la punctul 13 de mai sus, care figura în cererea sa de *restitutio in integrum* și care fusese reiterată în memoriul său amplificativ adresat camerei de recurs, și anume cea privind reînscrierea în registrul EUIPO a cererii sale de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene în timpul examinării acțiunii sale de către instanța Uniunii.

26 Este necesar să se examineze mai întâi ultimul motiv, întemeiat pe omisiunea de a se pronunța și pe nemotivarea deciziei atacate.

Cu privire la motivul întemeiat pe omisiunea de a se pronunța și pe nemotivare

27 Reclamanta a prezentat EUIPO cererea sa de *restitutio in integrum* cu privire la termenul de a introduce o acțiune la Tribunalul, arătând că, în lipsa repunerii în termenul menționat începând cu 17 iunie 2014, și-ar pierde nu numai dreptul la acțiune în fața instanței Uniunii, ci și dreptul la menținerea cererii sale de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. Ea a solicitat în mod explicit, în cadrul capetelor de cerere pe care le cuprinde cererea respectivă, să se declare repunerea în termenul pentru sesizarea Tribunalului începând cu 17 iunie 2014 și reînscrierea cererii sale de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene în registrul EUIPO pe parcursul examinării acțiunii sale de către instanța Uniunii. Reclamanta a reiterat considerațiile menționate și capetele de cerere în memoriul său amplificativ prezentat camerei de recurs.

28 În acțiunea sa la Tribunal, reclamanta subliniază că camera de recurs nu s-a pronunțat în decizia atacată cu privire la cererea sa, legată de cel de al doilea drept evocat la punctul 27 de mai sus, cu privire la reînscrierea în registrul EUIPO a cererii sale de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene pe parcursul examinării acțiunii sale de către instanța Uniunii. *A fortiori*, decizia atacată nu ar conține nicio motivare în această privință, ceea ce ar constitui o încălcare a unei norme fundamentale de procedură care împiedică reclamanta să își apere în mod util drepturile în această privință. Ea solicită Tribunalului să se pronunțe cu privire la cererea respectivă, adăugând că lipsa motivării invocată aduce de asemenea atingere capacității Tribunalului de a controla legalitatea deciziei atacate.

29 Omisiunea de a se pronunța cu privire la un capăt de cerere poate conduce la anularea, cel puțin în parte, a unei decizii a unei camere de recurs [a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 iulie 2002, SAT.1/OAPI (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, punctul 19].

30 În speță, astfel cum s-a amintit la punctul 27 de mai sus, reclamanta a prezentat EUIPO cererea privind reînscrierea în registrul acestuia din urmă a cererii sale de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene pe parcursul examinării acțiunii de către instanța Uniunii, în cadrul cererii sale de *restitutio in integrum* privind termenul de introducere a acțiunii la Tribunal, și a legat, așadar, această cerere de reînscriere de cererea sa cu privire la respectivul termen.

31 Întrucât camera de recurs a confirmat poziția grefei camerelor de recurs potrivit căreia procedura de *restitutio in integrum* nu putea privi un termen de introducere a acțiunii la Tribunal, cererea de reînscriere în registrul EUIPO a cererii de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene, legată de cererea prin care se solicită ca termenul pentru sesizarea Tribunalului să reînceapă să curgă de la 17 iunie 2014, a fost ea însăși respinsă în mod necesar. Prin urmare, camera de recurs nu a omis să se pronunțe cu privire la cadrul cererii de *restitutio in integrum* în care a fost sesizată cu privire la această cerere de reînscriere.

32 Această constatare nu este în contradicție cu faptul, prezentat în memoriul în răspuns al EUIPO, că cererea de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene prezentată de reclamantă se află în prezent în stadiul de „acțiune pendinte” și nu în stadiul de „cerere respinsă” în registru. Astfel, EUIPO a constatat, independent de cadrul cererii de *restitutio in integrum*, că refuzul de înregistrare a mărcii în discuție făcea obiectul unei acțiuni la instanța Uniunii și a dedus de aici că cererea de înregistrare trebuia să figureze în registru ca fiind în stadiul „acțiune pendinte”.

33 În ceea ce privește nemotivarea pretinsă, trebuie reamintit că, conform articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009, deciziile EUIPO trebuie să fie motivate. Această obligație de motivare, care decurge de asemenea din articolul 296 TFUE, a făcut obiectul unei jurisprudențe constante potrivit căreia motivarea trebuie să indice în mod clar și neechivoc raționamentul autorului actului, astfel încât să permită, pe de o parte, persoanelor interesate o exercitare efectivă a dreptului lor de a solicita un control jurisdicțional al deciziei atacate și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității deciziei. Cu toate acestea, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt sau de drept pertinente. Astfel, problema dacă motivarea unei decizii respectă aceste condiții trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă [Hotărârea din 29 februarie 1996, Comisia/Consiliul, C-122/94, EU:C:1996:68, punctul 29, și Hotărârea din 28 ianuarie 2016, Gugler France/OAPI – Gugler (GUGLER), T-674/13, nepublicată, EU:T:2016:44, punctul 52]. De asemenea, cerința motivării trebuie să fie apreciată în funcție de circumstanțele speței, în special de conținutul actului și de natura motivelor invocate, ceea ce presupune că aceasta nu necesită întotdeauna o luare de poziție explicită cu privire la toate elementele invocate sau solicitate de persoanele interesate [Hotărârea din 30 martie 2000, VBA/Florimex și alții, C-265/97 P, EU:C:2000:170, punctul 93; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 30 noiembrie 2000, Industrie des poudres sphériques/Comisia, T-5/97, EU:T:2000:278, punctul 199, și Hotărârea din 9 decembrie 2010, Tresplain Investments/OAPI – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, punctul 46].

34 În ceea ce privește nemotivarea pretinsă, este necesar să se constate că decizia atacată conține o motivare conformă cu cerințele reamintite la punctul 33 de mai sus, care a permis să se înțeleagă raționamentul camerei de recurs și să se stabilească rezumatul acestuia, astfel cum figurează la punctele 17-20 de mai sus. Împrejurarea că camera de recurs nu a motivat separat respingerea cererii, care figurează în cererea de *restitutio in integrum* și care a fost reiterată în memoriul amplificativ al reclamantei, de a reînscrie în registrul EUIPO cererea de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene este cauzată și de faptul că aceasta a respins în totalitate cererea de *restitutio in integrum* și calea de atac cu care era sesizată ca fiind introduse la instanțe necompetente, ceea ce nu necesita repetarea acelorași explicații pentru fiecare dintre cererile care decurgeau de aici.

35 Prin urmare, motivul întemeiat pe omisiunea de a se pronunța și pe nemotivare trebuie să fie respins. În continuare, trebuie să se examineze al treilea motiv de anulare.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 81 din Regulamentul nr. 207/2009

36 Potrivit reclamantei, camera de recurs ar fi încălcat articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009, referitor la procedura de *restitutio in integrum*, considerând că acesta nu se aplica situației în care se solicita repunerea în termenul de introducere a acțiunii la Tribunal și concluzionând că ea nu era competentă să aplice dispoziția menționată în speță.

37 Articolul 81 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede:

„Solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci [a Uniunii Europene] sau orice altă parte la o procedură în fața Oficiului care, deși a dat dovadă de întreaga prudență impusă de circumstanțe, nu a fost în măsură să respecte un termen prevăzut de Oficiu, este repus în drepturi, la cerere, în cazul în care obstrucționarea a avut drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor prezentului regulament, pierderea unui drept sau pierderea unei căi de atac."

38 Reclamanta susține că, prin menționarea unui „termen față de Oficiu", legiuitorul a urmărit să aibă în vedere termenele „cu privire la" EUIPO sau „în raport cu" EUIPO. Pierderea posibilității de a introduce o acțiune la Tribunal împotriva unei decizii a unei camere de recurs ca urmare a nerespectării termenului de introducere a acțiunii ar trebui să poată face astfel obiectul unei proceduri de *restitutio in integrum*, întrucât EUIPO este vizat de un asemenea termen în calitate de autor al deciziei care poate face obiectul unei căi de atac și este parte potențială în cauza aflată pe rolul Tribunalului.

39 Reclamanta consideră astfel că expresiile „față de", „cu privire la" și „în raport cu" au aceeași semnificație. Ea subliniază că momentul de la care începe să curgă termenul în discuție, prevăzut în Regulamentul nr. 207/2009, este stabilit printr-o decizie a EUIPO. Aceasta subliniază de asemenea, referindu-se la articolul 64 alineatul (3) din regulamentul menționat, că expirarea respectivului termen fără sesizarea Tribunalului implică efectivitatea deciziei menționate. Reclamanta mai observă că articolul 81 alineatul (5) din același regulament, în care sunt enunțate restricții privind domeniul de aplicare al procedurii de *restitutio in integrum*, nu menționează articolul 65 din regulamentul respectiv, care reglementează acțiunile la instanța Uniunii și definește în special termenul de introducere a acțiunii. În opinia sa, EUIPO este vizat, așadar, în diverse calități de termenul de introducere a acțiunii la Tribunal și nerespectarea acestui termen poate face obiectul unei cereri de *restitutio in integrum*.

40 Cu toate acestea, este necesar să se amintească faptul că considerentul (12) al Regulamentului nr. 207/2009 prevede:

„[…] este indispensabil, păstrând structura instituțională existentă a Comunității și echilibrul competențelor, să se prevadă un Oficiu pentru armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) independent din punct de vedere tehnic și care să dispună de autonomie suficientă pe plan juridic, administrativ și financiar. În consecință, este necesar și oportun ca respectivul Oficiu să aibă forma unui organism al Comunității, având personalitate juridică și exercitând competențele de executare conferite prin prezentul regulament, în cadrul dreptului comunitar și fără a aduce atingere competențelor exercitate de instituțiile Comunității."

41 Astfel cum arată EUIPO, recunoașterea posibilității uneia dintre instanțele sale de a admite o cerere de *restitutio in integrum* în ceea ce privește un termen de introducere a acțiunii la Tribunal ar conduce la afectarea competențelor acestuia, care este singura instanță, sub rezerva controlului Curții, competentă să aprecieze admisibilitatea unei acțiuni cu care este sesizată, conform articolelor 256 și 263 TFUE.

42 În această privință, dispozițiile articolelor menționate prevăd că Tribunalul controlează legalitatea actelor organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii destinate să producă efecte juridice față de terți, sub rezerva unor condiții de admisibilitate, privind în special faptul că acțiunile trebuie formulate într-un termen de două luni calculat, după caz, de la publicarea actului, de la notificarea acestuia către reclamant sau, în caz contrar, de la data la care a avut cunoștință de acesta. Or, admisibilitatea este unul dintre elementele de apreciere a unei acțiuni care ține de competența instanței, cu atât mai mult cu cât trebuie să o examineze din oficiu, astfel cum a reamintit Curtea în special în Ordonanța din 26 februarie 1981, Farrall/Comisia (10/81, EU:C:1981:60), sau în Hotărârea din 23 aprilie 1986, Les Verts/Parlamentul European (294/83, EU:C:1986:166, punctul 19).

43 Desigur, articolul 263 al cincilea paragraf TFUE prevede că actele de constituire a organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii pot să prevadă condiții și proceduri speciale privind acțiunile formulate de persoanele fizice sau juridice împotriva actelor acestor organe, oficii sau agenții care sunt destinate să producă efecte juridice față de ele. Cu toate acestea, în speță, articolul 65 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009, care prevede că acțiunea introdusă împotriva unei decizii a unei camere de recurs în fața Curții se formulează în termen de două luni de la data notificării deciziei camerei de recurs, este compatibil pe deplin cu regimul general prevăzut la articolul 263 TFUE în ceea ce privește competența instanței de a aprecia respectarea termenului de introducere a acțiunii.

44 În această privință, reiese din dosar că reclamanta a sesizat Tribunalul după ce a luat cunoștință de prima decizie și că, în acest cadru, Tribunalul a soluționat deja problema respectării termenului de introducere a acțiunii formulate în fața sa împotriva deciziei respective. Acesta a declarat acțiunea tardivă și, prin urmare, inadmisibilă. După caz, dat fiind că a fost formulat un recurs, această apreciere ar fi putut fi reconsiderată, însă, în orice caz, de instanțele Uniunii și nu de EUIPO. Chiar dacă am admite că camera de recurs a EUIPO ar fi soluționat favorabil cererea de *restitutio in integrum*, aceasta nu ar fi, în niciun caz, obligatorie pentru Tribunal în aprecierea caracterului tardiv, sau nu, al acțiunii introduse în fața sa împotriva primei decizii.

45 Prin urmare, nu articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009 privind *restitutio in integrum* este cel care se aplică în circumstanțele în care o acțiune formulată la Tribunal împotriva unei decizii a unei instanțe de recurs a EUIPO poate fi considerată ca fiind tardivă de către instanță, ci dispozițiile aplicabile instanței, cu alte cuvinte, pe lângă articolul 263 TFUE, articolul 45 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit căruia, „[î]n cazul în care cel interesat dovedește existența unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră, nu i se poate opune nicio decădere care decurge din expirarea termenelor”.

46 Procedura jurisdicțională nu se împarte, de altfel, de la început în două părți, astfel cum se prevede la articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009, cu prezentarea, pe de o parte, a unei căi de atac și, pe de altă parte, a unei cereri de *restitutio in integrum* asupra căreia instanța s-ar pronunța separat pentru a aprecia admisibilitatea acțiunii în raport cu respectarea termenului de introducere a acțiunii respective. Astfel, admisibilitatea acesteia este, în principiu, examinată chiar în cadrul procedurii inițiate în urma introducerii acțiunii și numai atunci când instanța este sesizată cu o excepție de inadmisibilitate prin care se solicită să se pronunțe în această privință fără a intra în dezbaterea fondului sau invocă din oficiu în această privință o cauză de inadmisibilitate de ordine publică se poate pronunța prin decizie separată cu privire la admisibilitate, ulterior cu privire la fond atunci când admite totuși admisibilitatea acțiunii.

47 În consecință, argumentele reclamantei întemeiate pe considerații care țin de vocabular și pe circumstanța că EUIPO este vizat în diverse calități de termenul de introducere a acțiunii la Tribunal nu pot fi admise.

48 Dispozițiile procedurale prevăzute de articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009 sunt ele însele perfect compatibile cu interpretarea articolelor 256 și 263 TFUE, prezentată la punctele 41-47 de mai sus.

49 Astfel, articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009 cuprinde un alineat (2) care prevede că, în termenul de prezentare a cererii de *restitutio in integrum*, trebuie îndeplinit actul nerealizat, cu alte cuvinte în termen de două luni de la încetarea obstrucționării. Alineatul (4) al aceluiași articol prevede că „[o]rganul care are competența de a statua în ceea ce privește actul neîndeplinit se pronunță asupra cererii”. Actul neîndeplinit este actul care ar fi trebuit să fie realizat în termenul pentru care se solicită repunerea prin cerere și care are ca obiect obținerea unui drept sau exercitarea unei acțiuni.

50 În speță, în ceea ce privește o acțiune la Tribunal împotriva unei decizii a unei camere de recurs a EUIPO, chiar dacă ar trebui să se aplice articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009, aceasta ar presupune, ținând seama de alineatele (2) și (4) ale acestui articol, ca actul neîndeplinit, respectiv

acțiunea, să fie realizat în termenul de două luni de la încetarea obstrucționării care nu a permis depunerea acestuia mai devreme și ca, în același termen, cererea de *restitutio in integrum* să fie introdusă la instanța competentă pentru a se pronunța cu privire la această acțiune, respectiv Tribunalul. Aceasta nu corespunde cu interpretarea urmărită de reclamantă și confirmă mai ales că niciun serviciu sau niciun organ al EUIPO nu s-ar putea pronunța.

51 În plus, concluzia care figurează la punctul 45 de mai sus nu poate fi infirmată de faptul, subliniat de reclamantă, că alineatul (5) al articolului 81 din Regulamentul nr. 207/2009, care prevede excepții de la aplicarea acestui articol pentru anumite termene cu privire la proceduri în fața EUIPO, nu menționează termenul de introducere a acțiunii la Tribunal, prevăzut la articolul 65 din același regulament. Această lipsă se explică întrucât articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009 nu se aplică, în ansamblu, procedurilor inițiate la instanța Uniunii. Desigur, astfel cum mai subliniază reclamanta, articolul 82 din același regulament, intitulat „Continuarea procedurii”, care are în vedere alte situații de nerespectare a termenelor „față de” EUIPO care pot fi îndreptate, menționează, dimpotrivă, în mod explicit, la alineatul (2), printre dispozițiile care prevăd un termen și care sunt excluse din domeniul său de aplicare, articolul 65 din același regulament. Totuși, această lipsă de armonizare a prezentării dispozițiilor articolelor 81 și 82 din Regulamentul nr. 207/2009 nu împiedică, dimpotrivă, să se observe că, în cele două tipuri de situații, dispoziții referitoare la termene „față de” EUIPO nu pot privi termene de introducere a acțiunii la instanța Uniunii.

52 Prin urmare, camera de recurs s-a declarat necompetentă în mod întemeiat, în urma grefei camerelor de recurs, pentru a examina cererea de *restitutio in integrum* formulată de reclamantă și, în consecință, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la celelalte motive

53 Constatarea efectuată la punctul 52 de mai sus este suficientă pentru respingerea acțiunii, inclusiv capătul de cerere referitor la trimiterea cauzei la EUIPO, fără să fie necesar să se examineze celelalte două motive invocate de reclamantă, care sunt inoperante în măsura în care nu sunt de natură, în ipoteza în care ar fi întemeiate, să conducă la anularea actului atacat.

54 Astfel, camera de recurs a respins acțiunea împotriva scrisorii grefei camerelor de recurs din 29 august 2014 ca fiind inadmisibilă. În această privință, este suficient ca unul dintre motivele de inadmisibilitate reținut de camera de recurs să fie fondat, astfel cum s-a constatat la punctul 52 de mai sus, pentru ca prezenta acțiune împotriva deciziei atacate să nu poată fi admisă (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește mai multe motive care justifică o decizie a Comisiei, Hotărârea din 6 noiembrie 1990, Italia/Comisia, C-86/89, EU:C:1990:373, punctul 20, și Hotărârea din 14 decembrie 2005, General Electric/Comisia, T-210/01, EU:T:2005:456, punctele 42 și 43, sau, în ceea ce privește mai multe motive de nelegalitate reținute de Tribunal, Hotărârea din 18 martie 1993, Parlamentul European/Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, punctul 31, sau chiar, în ceea ce privește mai multe motive de respingere a unei acțiuni de către Tribunal, Ordonanța din 24 ianuarie 1994, Boessen/CES, C-275/93 P, EU:C:1994:20, punctele 25 și 26).

55 În special, în ceea ce privește al doilea motiv al reclamantei, potrivit căruia camera de recurs ar fi încălcat articolul 65 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009 prin faptul că a confirmat că data notificării primei decizii, care trebuie reținută pentru calcularea termenului de introducere a acțiunii la Tribunal, era 20 decembrie 2013, EUIPO arată în mod întemeiat, în esență, că acest motiv este inoperant în raport cu raționamentul camerei de recurs care a condus la respingerea cererii de *restitutio in integrum* pentru inadmisibilitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Monster Energy Company la plata cheltuielilor de judecată.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 iunie 2016.

Semnături